

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ)

Α΄ ΤΑΞΗ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΕΛ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(Επισημαίνεται ότι οι απαντήσεις που προτείνονται για τα θέματα είναι ενδεικτικές. Κάθε άλλη απάντηση, κατάλληλα τεκμηριωμένη, θεωρείται αποδεκτή.)

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

- α. Λάθος
- β. Σωστό
- γ. Λάθος
- δ. Λάθος
- ε. Σωστό

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Αναλογία: «Σαν τα λουλούδια κι εμείς. Χωρίς αγάπη, πώς θα ανθίσουμε».

Η αρθρογράφος με γλαφυρό και παραστατικό τρόπο προβάλλει την αξία της αγάπης, αφού ο άνθρωπος αναπτύσσεται και εξελίσσεται μέσα από αυτή. Όπως τα λουλούδια που με τη φροντίδα και την αγάπη αναπτύσσονται, έτσι και ο άνθρωπος γνωρίζει τον εαυτό του και βελτιώνεται. Είναι ένας ελκυστικός τρόπος και χρωματίζει συναισθηματικά το κείμενο αναδεικνύοντας το θέμα του. Η αναλογία στον επίλογο έρχεται ως επιστέγασμα των απόψεων που προηγήθηκαν στο κύριο μέρος του κειμένου για το πώς η αγάπη κάνει το άτομο πιο λειτουργικό για τον εαυτό του και τους γύρω του.

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

Η χρήση α΄ ενικού ρηματικού προσώπου προσδίδει οικειότητα και εξομολογητικό – προσωπικό τόνο. Δηλώνει τις σκέψεις και τα συναισθήματα που βιώνει κάποιος, όταν αγαπά τον εαυτό του.

Η υποτακτική δηλώνει προτροπή, καθιστά το ύφος συμβουλευτικό και διδακτικό.

Το ασύνδετο σχήμα δίνει έμφαση, ζωντάνια και συναισθηματική φόρτιση στο λόγο. Τα συναισθήματα που υποδηλώνουν τα ρήματα δίνουν ροή και έναν ασθματικό ρυθμό στον λόγο.

Όλα τα παραπάνω ενισχύουν και χρωματίζουν το περιεχόμενο της φράσης, αφού το θέμα είναι η αγάπη και υπογράφεται από μια ψυχολόγο.

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Το ποιητικό υποκείμενο κάνει μια συνεχή προτροπή, ένα συνεχές κάλεσμα για μια άνευ όρων παράδοση στην αγάπη («ακολούθησε την», «παραδώσου». Μέσα από τις δυσκολίες της αγάπης («μπορεί να σε πληγώσει», «σε καρφώνει»), στην προσπάθεια να τη βρει και να τη νιώσει το άτομο σφυρηλατείται, διαμορφώνεται, γνωρίζει καλύτερα τον εαυτό του («για να γνωρίσεις τα μυστικά της καρδιάς σου,... να γίνεις ένα κομμάτι της καρδιάς της ζωής»). Η αγάπη νοηματοδοτεί την ύπαρξη, χαράζει τη διαδρομή, δίνει όραμα. Η αγάπη δεν είναι συνναλλαγή, δεν είναι «δούναι» («δε δίνει τίποτα») και «λαβείν» («δεν παίρνει από πουθενά»). Δεν είναι κτητικότητα («δε θέλει να κατέχει και δε θέλει να κατέχεται»). Το συναίσθημα αυτό αναδεικνύει την ανθρώπινη ύπαρξη, την κάνει ανώτερη. Γι' αυτό για όποιον τη νιώσει «η αγάπη είναι αρκετή».